

जागतिक पुस्तक दिन दिल्ली डॉ. आंबेडकर राष्ट्रीय स्मारकात साजरा झाला पाहिजे

स्पेनमधील पुस्तक विक्रेत्यांनी विल्यम शेक्सपियर, मिगुएल डी. सर्व्हॅंटिस, इंका गार्सिलोसो अशा अनेक नामवंत लेखकांचे निधन 23 एप्रिल रोजी झाले म्हणून करण्यात आला. युनेस्कोच्या पॅरिसमध्ये 23 एप्रिल 1995 रोजी झालेल्या जनरल कॉन्फरन्सद्वारे 23 एप्रिल हा जागतिक पुस्तक दिन साजरा करण्याची घोषणा करण्यात आली.

प्रत्येक वर्षी, UNESCO आणि आंतरराष्ट्रीय संस्था पुस्तक उद्योगातील तीन प्रमुख क्षेत्रांचे प्रतिनिधि, ज्यामध्ये प्रकाशक, पुस्तक विक्रेते आणि ग्रंथालये यांचा समावेश असतो. प्रत्येक वर्षी 23 एप्रिलला जागतिक पुस्तक दिन आणि कोपीराइट दिन हा आंतरराष्ट्रीय दिवस म्हणून साजरा केला जात आहे. प्रत्येक वर्षी एका शहराला 'वर्ल्ड बुक कॅपिटल' म्हणून निवडले जाते, जिथे वर्षभर साहित्यिक उपक्रम राबवले जातात. 2025 चे वर्ष वर्ल्ड बुक कॅपिटल म्हणून लिस्बन, पोर्तुगाल आहे. युनेस्कोने अनेक नामांकित आणि प्रख्यात लेखकांची पुण्यतिथी ही जागतिक साहित्याचे प्रतीक म्हणून 23 एप्रिल जागतिक पुस्तक दिन निवडला आहे. परंतु साहित्याचे प्रतीक ज्ञानाचे प्रतीक म्हणून पुस्तक दिन जग साजरा होत असला तरी त्या पुस्तकाची पहिली निर्मिती कोणी केली. त्यातून कोणते साहित्य आणि ज्ञानाचे प्रतीक उमगले हे देखील महत्वाचे आहे. कारण जगातील पहिल्या पुस्तकाची निर्मिती बौद्ध धम्माने झाली आहे. हे देखील जगाला विसरता येणार नाही. म्हणून भारताच्या

दृष्टीने 23 एप्रिल जागतिक पुस्तक दिनला विशेष महत्व आहे. पुस्तक म्हणजे ज्ञानपेटी! जे आपल्याला वेळेवेळी ज्ञान प्रदान करते. परंतु जगातील पहिले पुस्तक कोणते आणि कोडेक्स? म्हणजे पुस्तकांचा शोध लागल्या पासून त्याचे आयतकृती स्वरूप सर्वसामान्य बनले आणि आजही तेच प्रचलित का आहे? यावर आपण कधी विचार मंथन केले आहे? जगातील पहिले पुस्तक - जगातील पहिले पुस्तक डायमंड सूत्र आहे. चीनच्या छ्पाई तंत्रज्ञानाच्या विकासानंतर हे पुस्तक इसवी सन 868 मध्ये छापण्यात आले. हे पुस्तक बुद्ध आणि त्यांच्या शिष्यामधील संवाद स्पष्ट करते. हे पुस्तक 1900 मध्ये बौद्ध लेण्यात सापडले. ज्याला चीनच्या डूनहुआंग जवळ हजार बौद्ध लेण्या म्हणून ओळखले जाते. डायमंड सूत्र हा बौद्ध धर्मातील महत्त्वाचा ग्रंथ असून त्याची मूळ प्रत लंडन मधील ब्रिटिश लायब्ररीत ठेवण्यात आली आहे. हे पुस्तक वूडब्लॉक तंत्राचा वापर करून छापण्यात आले. वूडब्लॉक तंत्र म्हणजे काय? तर वूडब्लॉक तंत्र म्हणजे लाकडी ब्लॉकच्यावर अक्षर आणि प्रतिमा कोरून त्याला शाई लावून कागदावर छपाई करणे याला वूडब्लॉक तंत्र म्हणतात. हे पुस्तक चिनी भाषेत सिद्धम लिपीत छापले असून बौद्ध धम्म मधील पवित्र ग्रंथ आहे. 2025 चे वर्ल्ड बुक कॅपिटल लिस्बन, पोर्तुगाल असले तरी 100 पेक्षा जास्त देशात हा दिवस साजरा होतो. भारतातही या दिवशी शाळा, ग्रंथालये आणि सांस्कृतिक संस्था आणि वाचनाला प्रोत्साहन देणारे कार्यक्रम आयोजित करण्यात येतात. विल्यम शेक्सपियर, मिगुएल डी. सर्व्हॅंटिस, इंका गार्सिलोसो यांच्या 23 एप्रिलच्या निधनाने हा पुस्तक दिवस साजरा

होत असला तरी एका तारखेला निधन होणे हा योगायोग आहे. पण जगासाठी सिम्बॉल ऑफ नॉल्लिज असलेले डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर इतका पुस्तक प्रेमी जगत शोधून सापडणार नाही. कारण त्यांच्या इतके कोणीच पुस्तकावर प्रेम केलेले नसेल. कारण एक वेळी माझी धन संपत्ती कोणी लुटून नेली तर त्याला मी एक वेळ माफ करेन पण

माझे पुस्तक चोरून नेणाराला मी कधीच माफ करणार नाही. त्याला गोळी घालून ठार करीन. असे म्हणणारे डॉ. बाबासाहेब पुस्तकावर जिवापाड प्रेम करीत होते. पुस्तक आपले मित्र असून त्यांचे मनापासून वाचन सुरू केले की पुस्तक, ग्रंथ आपल्याशी बोलू लागतात. असे डॉ. बाबासाहेब म्हणतात. वाचाल तर वाचाल आणि ज्याच्या घरी नाही पुस्तकाचे कणाट तो होईल भुई सापाट

स्वतःला 20 या 20 पुस्तकात गाडून घेणारे लंडनची लायब्ररी उघड्या आंगोदर जाऊन उभा राहणारे आणि ती बंद होतांना सर्वांच्या शेवटी बाहेर पडणारे एकमेव विद्यार्थी डॉ. बाबासाहेब होते. त्यांनी सात वर्षांचा अभ्यासक्रम केवळ अडीच वर्षांत पूर्ण करणारे डॉ. बाबासाहेब म्हणतात की माझ्या जवळ ज्ञान घेण्यास वेळ नाही आणि जेवण घेण्यास पैसे नाहीत. इतका

ज्ञानलालसी महामानव बुद्ध्याच्या नंतर जगाने पहिला नाही. केवळ पुस्तकांसाठी पुस्तकांसाठी दोन मजली इमारत उभारून जगातील महान विद्वान अन् तत्वेता गौतम बुद्ध यांच्या राजेशाही घराचे नाव राजगृह देणारे डॉ. बाबासाहेब यांनी 12 भाषा आणि 30 डझी अवगत केल्या आहेत. त्यांचे मानवी जीवनाचे मूलभूत हक्क आणि कर्तव्य यावर एक लाखाच्या वरती विपुल साहित्य राजगृहात आहे. त्यांचे फक्त 40 खंड प्रकाशित झाले आहेत. अजून बरेच साहित्य प्रकाशित व्हायचे असले तरी राजगृह लोकशाही जगासाठी दीपस्तंभ आहे. डॉ. बाबासाहेब यांचे जगाच्या पाठीवारी जेथे जेथे पाऊल पडले तेथे आणि नाही पडले तेथे ही त्यांची जगभर स्मारक उभारली आहेत. ही सर्व स्मारक मॉंदर, मॅस्जिद, चर्च या गिरिजा घर नसून ज्ञानाची केंद्र बनली आहेत. ही स्मारक जागतिक लोकशाहीसाठी दीपस्तंभ आहेत. 26 अलीपूर रोड, दिल्ली येथील डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर राष्ट्रीय स्मारक हे भारत सरकारने डॉ. आंबेडकर यांना समर्पित केलेले आहे. 5 डिसेंबरच्या 1956 च्या रात्री त्यांचे महापरिनिर्वाण झाले. म्हणून याला महापरिनिर्वाण भूमी किंवा महापरिनिर्वाण स्थळ म्हणूनही ओळखले जाते. बुद्ध आणि त्यांच्या शिष्यामधील संवाद असलेले डायमंड सूत्र हे जगातील पहिले पुस्तक आहे. तर बुद्ध यांचे शिष्य डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर यांच्या स्मारकातील इमारतीची रचना उघडखुल्या भारतीय संविधानाच्या पुस्तकाप्रमाणे आहे. हा आकार 'ज्ञानाच्या शोधाचे प्रतीक' आहे. डॉ. बाबासाहेब यांची स्मारक ही जागतिक लोकशाहीची दीपस्तंभ आहेत. तर भारीपूर रोड, दिल्ली जागतिक पुस्तक दिन 26 अलीपूर रोड, दिल्ली येथील डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर राष्ट्रीय स्मारक मध्ये साजरा करून जगाला पुस्तक आणि स्मारक यांची महती पाठवून देण्याची गरज आहे. ■ ■

अधोगती	अनंतायन
युद्ध जिंकल्यानंतर कौतुक करणाऱ्यापेक्षा लढण्यासाठी बळ देणाऱ्या व्यक्ती या आदरस पात्र असतात. सिनेमातील नट, नट्यापेक्षा साथे आईवडिल अन् निर्वाणीच्या प्रसंगी साथ देणारी प्रत्येक व्यक्ती आपल्यासाठी आदर्श असते. अशा व्यक्तींची चांगले दिवस येताच साथ सोडू नये किंवा त्यांच्या कपड्यांची, गरिबी अन् साधेपणाची लाज वाटायला नको. म्हाताऱ्या अन् अशिक्षित मायबापाची लाज वाटणे यासारखी दुसरी कोणती लाजोरवाणी गोष्ट नाही. ज्यांच्यामुळे आपणास यश मिळाले, सुखासमाधानाचे दिवस वाटायला आले त्यांचे श्रेय कधीही एकट्याने लाटण्याचा प्रयत्न करू नये. मदत करणाऱ्या प्रत्येकाची जाणीव ठेवायलाच हवी. कारण या व्यक्तींची साथ अन् जिद्दाला हा बँकेच्या खात्यासारखा असतो. तुम्ही जेवढे तुमच्या खात्यात जमा कराल, तेवढे तुम्हाला काढता येईल, आपल्याकडून होणाऱ्या छोट्या छोट्या चुकांकडे लक्ष द्यायला शिकावे, कारण आजचे इवलेसे छिद्र देखील उद्या मोठ्यात मोठे जहाज बुडविण्यास कारणीभूत ठरू शकते. कारण तुमचे भवितव्य कसे आहे हे तुमच्या वर्तमानातील संबंध अन् व्यवहारावर अवलंबून असते. कधी कधी नकळत अनावधानाने आपल्या हातून काही चुका घडू शकतात पण, जेव्हा दुसऱ्यांदा संधी भेटते तेव्हा आंगोदर केलेल्या चुकांची पुनरावृत्ती चुकून्ही करू नये. बरीच मंडळी इतरांच्या सहभागाने मिळलेले यश हे केवळ आपल्यामुळेच मिळाले म्हणून त्याची प्रसिद्धी करतो तेव्हा जवळची माणसे कायमचे दुखावल्या जातात. म्हणून प्रसिद्धी मिळवण्याच्या केविलवाण्या धडपडीपेक्षा आदर कमवायचा प्रयत्न करा. कारण प्रसिद्धी क्षणभंगुर असते पण आदर कायमस्वरूपी टिकतो. विद्यापीठाची पदवी ठरवत नाही की, तुम्ही किती माणसे जोडली. ते तुमचे कौशल्य ठरवत असते. माणसाने प्रगती प्रयत्न करावी पण, झालेल्या प्रगतीतून आपण इतरांना काय मदत करू शकतो. असा उद्देश असावा. केवळ स्वतःचा स्वार्थ बघणारा अन् इतरांवर कुरखोडी करण्याचा जो कुणी प्रयत्न करतो त्याच्या या वृत्तीमुळे ना त्याला प्रतिष्ठ लाभते ना त्याचे यश अन् प्रगती दिवंचकाळ टिकते. इतरांच्या मदतीने मिळलेल्या यशामुळे व्यक्तीमत्त्व घडते. मिळवलेल्या व्यक्तीमत्त्वाला समान प्राप्त होतो, पण या समानाचा अहंकार होऊ लागला अन् इतरांच्या योगदानाचा विसर पडू लागला की, अधोगती अटळ आहे हे मात्र नक्की. ■ ■	 अॅड. अनंत खेळकर मो. 9370061677

पैसा आणि साधने या साऱ्यांच्या अभावी ते आपला जीवनमरणाचा संघर्ष लढवीत आहेत. या संघर्षाचा शेवट कसा होईल याची साऱ्यांना कल्पना आहे आणि तो शेवट आदिवासींच्या अस्मरण आहे. वारूळ जमीनदोस्त करता येतात. पण मुंब्या मारवाच्या लागतात. हा नैसर्गिक दुष्टवा आता व्यावसायिक अघोरीपणात रूपांतरित झाल्याचे सांगणारे हे चित्र आहे. आदिवासींच्या या शांततामय व भूक संघर्षाला महाशूर सकाराच्या एका मूर्ख मंत्र्याने नखलवाद्यांचा लढा म्हणून मोडित काढले आहे. विदर्भात हजारो शेतकऱ्यांनी केलेल्या आत्महत्येचा हा खऱ्या नसून ते अतिरिक्त मरणापाचायी झालेले मृत्यू आहेत, असे म्हणण्याचे एवढेच मूर्ख धाडस यापूर्वी महाशूराला एक मंत्र्याने केले आहे. हा लढा समाजतील एखाद्या वंश्रि मध्यम वा दलित वर्गाचा असता तर त्याच्या बाजूने सारा देश उभा राहिला असता. पण आदिवासींना राज्याचा वा देशात कोणती वाली नाही हेच सध्याचे तेथील चित्र आहे.

सरकार उद्योगपतींना सामील, माध्यमे सरकारांना सामील आणि नेते तर आपापली किमत घेऊन बाज्यातच बसले आहेत. अशावेळी एका विभागासभा वा लोकसभा क्षेत्रात वास्तव्य करणाऱ्या आदिवासींची दखल घ्यावी असे राज्य वा केंद्र सरकाराला वाटत नसेल तर त्याचे आश्चर्य आपल्या निदर्शलेल्या मानसिकतेलाही वाटू नये. आदिवासींचे हे क्षेत्र एका बाजूला नखलवाद्यांच्या हिंसाचाराने ग्रासले आहे आणि आता दुसऱ्या बाजूने देशातील बड्या उद्योगपतींनी त्यांच्या आयुष्यावर अतिक्रमण चालविले आहे. त्याहून संतापजनक बाब ही की केंद्र व राज्य यातील सरकारे नखलवाद्यांच्या विरोधाचे नाव घेत उद्योगपतींच्या अतिक्रमणात साथ देत आहेत. फार वर्षांपूर्वी केंद्र सरकारने इंदरावती या बारमाही नदीवर भामरागडच्या दक्षिणेला एक महकाय धरण बांधण्याची योजना आखली होती. ते धरण झाले असते तर त्या क्षेत्रातील मूल्यावान वनसंपत्ती आणि त्या क्षेत्रातील आदिवासींच्या आयुष्याचा विनाश झाला असता. ते धरण होऊ नये यासाठी बाबा आमटे यांनी तेव्हाच्या पंतप्रधान इंदिरा गांधी यांची दीर्घकाळ मनभरणी केली आणि त्यातून ती योजना बारागळली. असाच पण याहून उलट प्रकार चंद्रपूर

धनवंतांचा बुलडोझर आणि गरिबांची वारूळ

जिल्ह्यातील भद्रवतीजवळ झाला. या भद्रवतीला एक मोठा संरक्षण प्रकल्प आहे. कोणत्याही संरक्षणप्रकल्पाच्या आसपास खाणी उभारू नयेत असा अखाल खाणींचा अभ्यास करणाऱ्या एपीजे अब्दुल कलाम या थोर देशभक्ताच्या अध्यक्षतेखाली नेमलेल्या संशोधन समितीने केंद्र सरकाराला सादर केला होता. मात्र अटलबिहारी वाजपेयी यांच्या 13 दिवसांच्या पहिल्या कारकीर्दीत संरक्षण मंत्री असलेल्या प्रमोद महाजन यांनी या भद्रवतीच्या प्रकल्पालगत एमटा या आपन कास्ट कोळसा खाणीला मंजुरी दिली. त्या खाणीसाठी जमिनी मिळवण्याचे काम तेव्हाच्या स्थानिक पुढ्याऱ्यांनी केले. या खाणीचे मालकीहक्क केंद्रातील काही पुढ्याऱ्यांएवढेच समानाचा चर्च केला. भद्रवती हे चंद्रपूर जिल्ह्यातील प्रगत शहर आहे. अशा जागी कलाम समितीला डाववून खाणी खणल्या जात असतील तर गडचिरोली जिल्ह्यातील आदिवासींसाठी कोण उभा राहील आणि त्यांना कोण संरक्षण देईल? एक दुर्दैवी स्वरूपाची ऐतिहासिक आणि दुसरी जागतिक पातळीवरची आदिवासीविरोधी घटना येथे नोंदविली पाहिजे. पांडवांचे राज्य वसविण्यासाठी श्रीकृष्णासकट साऱ्या पांडवसेनेने खांडववन जळवले व त्यातील नागा जमातीच्या लोकांची हत्या केली. त्यात जीव बचावून पळवलेले

नंदूबार धुळे या पट्ट्यात वसल्या आहेत. ही घटना सहज घडलेली नाही. उत्तरेकडील राजवटींनी दक्षिणेकडे हुसकावून लावलेल्या आणि दक्षिणेकडील राजवटींनी उत्तरेकडे हकलून दिलेल्या दुर्दैवी आदिवासींची ही अंगावर शहारे आणणारी गाथा आहे. हाच प्रकार आता गडचिरोलीत सुरू आहे. या प्रकाराविरुद्ध काही तरुण सामाजिक कार्यकर्ते एकत्र आले आहेत आणि त्यांनी त्याविषयी नियतकालिकांतून लिखाण करणे सुरू केले आहे. त्यांनी आदिवासींचे मेळवे भरविणे आणि सुरजागडच्या प्रकल्पाविरुद्ध आदिवासींचा आक्रोश जागा करण्याचे काम हाती घेतले आहे. पण हे सारे तरुण उत्साही आणि ध्येयवादी असले तरी निर्धन आहेत. त्यांच्या पाकिष्टी पैसा नाही, राखणार नाही, धर्मकारण नाही आणि समाजकारणही नाही. आदिवासींच्या आयुष्यासाठी सुरू असलेल्या या एकाकी लढतीला वा देशातील एकाही पक्षाचा वा सामाजिक संघटनेचा पाठिंबा वा आधार मिळू नये ही आपल्या राष्ट्रीय एकात्मतेची शोकांत कहाणी आहे. आदिवासींच्या या लढ्याची पुस्तकरूपाने कहाणी अविनाश पांडेनकर या तरुणाने व त्यांनी आपल्या पत्नीसह लिहिली आहे. त्याच्यासोबत त्याच्याचारसारख्या अ-राजकीय तरुणांचा एक छोटा समूह आहे. सुरजागडला भेट देणे आणि तेथील जनतेचा आक्रोश जमेल तसा मिळेल त्या नियतकालिकांतून प्रकाशीत करणे हे काम हे तरुण अत्यंत निष्ठेने करत आहेत. मात्र ही एका सैतानी सत्तेविरुद्ध मुंब्यांनी दिलेली

लढत आहे. ही लढत यशस्वी होणे हे लोकशाहीच्या विजयाचे लक्षण ठरणार आहे. या देशात भांडवलाशहाने जोर धरला आहे. मध्यमवर्ग भुरळलेल्या आणि दिशाहीन अवस्थेत आहे आणि गरिबांना नेतृत्व नाही. अशा काळात ज्यांना काही कामवायचे नाही अशा तरुण पण जणकारांनी एकत्र येणे आणि गरिबांवरील अत्याचाराचा सामना करणे ही बाब लोकशाहीला दूरचे दर्शन घडविणारी आहे. या लढतीत सहभागी होता आले नाही तरी तिच्याविषयीची सहभुती बाळगणे आणि तिच्या मोनोम सहलग्न करणे हे समाज्या लोकशाहीपक्षांचे कर्तव्य आहे. हे सारे प्रस्तावनासुर लिखाण विकासविरोधी नाही. ते विचित्रसाविरुद्धचे आहे. आर्थिक विकास हा मानवसंवर्धनाच्या प्रक्रियेची जोडून्ही साधता येतो. पुनर्संसाधनाची पूर्ववर्णने ही नवी भूमिका या विषयाकडे दृष्टीतून जमाला आली आहे. अविनाश पांडेनकर, त्याचे सहकारी आणि सुरजागडची आदिवासी जनता या साऱ्यांच्या लढ्याला माझ्या सर्वंकष शुभेच्छा आहेत आणि त्यांच्यासोबत राहण्याचे अभिषेचन मी त्यांना दिले आहे. ■ ■

डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर यांनी मानव मुक्तीची चळवळ सुरू केली. जनजातीच्या माध्यमातून आपला विचार जनतेत रुजविला. जनतेत वैदिक संस्कृती विरोधात लाट निर्माण झाली. सर्व शोषित जाती एकत्रित ठेऊन संघर्ष करावा ही अपेक्षा होती. तसा पयलमुद्रा करण्यात आला. त्याला काहीप्रमाणाने यश आले. मातो व चांभार जाती एकत्रित ठेऊन चळवळ सुरू केली. शेतकरी शेतमजूर मिल मजुराची मोट बांधून व्यवस्थेसमोर आल्या डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांनी उभे केले.

अखिल भारतीय शेड्यूल कास्ट फेडरेशनच्या कार्यकारिणीची सभा बोलावून त्यांच्या अध्यक्षतेखाली झालेल्या सभेत शेड्यूल कास्ट फेडरेशन पक्ष बराखास्त करून रिपब्लिकन पक्षाचे निर्माण करावे असा एकमताने ठराव पारीत करण्यात आला. त्याची विस्तृत आसमी पडवू भारत प्रात घालून घालून घालून 6/12/1956 ला डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर यांचे महत्परिनिर्वाण झाले. समाजावर शोककळा पसरली. या दुःखातून सावरण्याआधीच 30/31 डिसेंबर 1956 व 1 जानेवारी 1957 ला शेड्यूल कास्ट फेडरेशनच्या कार्यकारिणीची सभा अहमदनगर पुणे येथे आयोजित करण्यात आली. सभेच्या अध्यक्षस्थानी बॅर. राजाभाऊ खोबराडे होते. पहिल्या दिवशी शोक संदेश देऊन आचारज्ञाती अर्पण करण्यात आली व सभा स्थगित करण्यात आली. दुसऱ्या दिवशी सभा सुरुवात झाली व आढवा घेण्यात आला. 1 जानेवारी 1957 ला प्रेसिडियम तयार करण्यात आली व बॅर. राजाभाऊ खोबराडे यांची अध्यक्ष म्हणून निवडण्यात आले व सचिव निवडण्याचे अधिकार त्यांना देण्यात आले व त्यांनी अॅड. हरिदास आवढे बाबू यांची निवड केली. 1957 ची निवडणूक संयुक्त मसराष्ट्र समिती सोबत राती करण्यात आली व निवडणुकीत भरघोस यश प्राप्त झाले. नागपूर मधून पंजाबावर शंभरकर व कामरंडे ए. बी. बॉर्न निवडणार होते. 3/10/1957 ला शेड्यूल कास्ट फेडरेशनचे अधिवेशन पवित्र दीक्षाभूमीवर घेण्यात आले व रिपब्लिकन पक्षाची स्थापना करण्यात आली. रिपब्लिकन पक्षाचे वतीने 1963/64 ला भुमरीनावा सत्याग्रह करण्यात आला. सत्याग्रहींना जेल अपुरे पडले त्यांचा परिणाम देशभर झाला. 1967 ला निवडणुका झाल्या. रिपब्लिकन पक्षाला भरघोस

डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर यांची राजकीय कारकीर्द

कैली व सत्तेचे प्रलोभन दाखवून अनेक रिपब्लिकन कार्यकार्यांना आपल्या नांदी लावले. जी सत्तेचे विरोधी लढण्याची धार होती ती बोध झाली. रा. सु. चवई आयुधभर सत्तेचे भांगिराड राहून पदे भोगली व रामदास आठवले तोत धागा पकडून सत्तेचे उपभोग घेत आहेत. 1970 ला बॅर. राजाभाऊ खोबराडे यांनी काँग्रेस रिपब्लिकन पक्षाचे सुतीला विरोध केल्या. म्हणून त्यांना सरचिटणीस पदावरून काढले व ना.ह. कुंभार यांना रिपब्लिकन पक्षाचे सरचिटणीस केले. राजाभाऊ खोबराडे व अॅड. हरिदास आवढे यांनी सोबत ठेऊन काँग्रेस पक्षाच्या विरोधी भुमीका घेतली व दोघेही जीवनाच्या अंतीम वेळेपर्यंत काँग्रेस पक्षाच्या विरोधी होते. आज आंबेडकरी जनतेचा टेथील बुद्धीजिवी लोक काँग्रेसमध्द करण्याचा विडा उचललेला आहे. तशी मानसिकता तयार करण्याचे प्रसारमाध्यमे करीत आहे व अश्वाच लोकांचे लेख प्रामुख्याने छापले जाते. ■ ■

वरा मिळाले. उत्तर प्रदेश पंजाब व बिहारमध्ये रिपब्लिकन पक्षाचे निवडून आलेले आमदार सरकारमध्ये मंत्री झाले. रिपब्लिकन पक्ष विरोधीपक्ष म्हणून गणना होऊ लागली. दादासाहेब गारुडकाड यांनी दिल्ली येथे सभा बोलावून काँग्रेस रिपब्लिकन पक्षाचे सुतीचा ठराव मांडला दादासाहेब गारुडकाड हे डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर नंतर एकमेव नेते होते. त्या ठरावाला विरोध झाला. परंतु दादासाहेब गारुडकाड यांच्या प्रभावामुळे ठराव पास झाला. आंबेडकरी मोहरात पांढरी टोपी घालून काँग्रेस पक्षाच्या लोकांची हिम्मत होत नव्हती. काँग्रेसचे हरिजन सुद्धा सभ्य रस्त्यांनी जाण्याची हिंमत करीत नव्हते. तर मागच्या रस्त्याने पवेष्ट करिता होते. इतकी दहशत आंबेडकरी जनतेची होती. ती काँग्रेस व रिपब्लिकन पक्षाचे सुतीने कमी

कैली व सत्तेचे प्रलोभन दाखवून अनेक रिपब्लिकन कार्यकार्यांना आपल्या नांदी लावले. जी सत्तेचे विरोधी लढण्याची धार होती ती बोध झाली. रा. सु. चवई आयुधभर सत्तेचे भांगिराड राहून पदे भोगली व रामदास आठवले तोत धागा पकडून सत्तेचे उपभोग घेत आहेत. 1970 ला बॅर. राजाभाऊ खोबराडे यांनी काँग्रेस रिपब्लिकन पक्षाचे सुतीला विरोध केल्या. म्हणून त्यांना सरचिटणीस पदावरून काढले व ना.ह. कुंभार यांना रिपब्लिकन पक्षाचे सरचिटणीस केले. राजाभाऊ खोबराडे व अॅड. हरिदास आवढे यांनी सोबत ठेऊन काँग्रेस पक्षाच्या विरोधी भुमीका घेतली व दोघेही जीवनाच्या अंतीम वेळेपर्यंत काँग्रेस पक्षाच्या विरोधी होते. आज आंबेडकरी जनतेचा टेथील बुद्धीजिवी लोक काँग्रेसमध्द करण्याचा विडा उचललेला आहे. तशी मानसिकता तयार करण्याचे प्रसारमाध्यमे करीत आहे व अश्वाच लोकांचे लेख प्रामुख्याने छापले जाते. ■ ■

हजारो वर्षांपासून या जातींना असुश्य म्हणून गणल्या गेले. असुश्य ही जात हिंदू धर्माचा घटक असूनही त्यांना हिंदू धर्माच्या जाचक नियमांमुळे त्यांना मानवी अधिकारापासून वंचित ठेवल्या गेले. परिणामी त्यांच्यात संघर्ष, मानवी स्वाधीनता यांचा अभाव निर्माण झाला. शिक्षणापासून वंचित ठेवल्याने त्यांना ज्ञान प्राप्त करून घेता आले नाही. परिणामी असुश्य समाज हा पूर्णतः मागासलेला राहिला. तो गुलामगिरीत अधिका अधिका गाडला गेला. महामानव डॉ. बाबासाहेब आंबेडकरांनी संविधानाच्या माध्यमातून अनुसूचित जाती. अनुसूचित जाती, इतर मागासणीय आणि अल्पसंख्यांक अशी वर्गीकरणे करून त्यांनुसार त्यांना आरक्षणचे प्रावधान त्यांच्या आर्थिक, राजकीय स्थितीनुसार बहाल केले. अनुसूचित जातीतील बौध्द सोडून इतर जाती हिंदू धर्माच्या ऋद्धी, परंपरा, हिंदुची मान्यता व हिंदूनी ठरवून दिलेल्या चाकोरीने आपले जीवन जगू लागले व आजही जगत आहे. परिणामी त्यांच्या जीवनात आर्थिक, सामाजिक व राजकीय परिवर्तन घडून आले नाही. बौध्द पूर्वश्रमिका महार यांनी स्वतःमध्ये अनुत्पाद परिवर्तन घडवून आणले. डॉ. बाबासाहेबांनी दिलेल्या धर्माप्रमाणे आचरण करू लागले. परिणामी त्यांच्या सुधारणा दिसू लागल्या. हा परिणाम डॉ. बाबासाहेबांनी सांगितलेल्या विचारांचा व त्यानुसार अंगीकृत करून जीवनात उतरविण्याचा परिणाम आहे. महार/बौध्द व्यक्तिरे इतर जातींनी आपल्या जीवनात अश्वेक्षीत अशी प्रगती केली नाही. हा त्यांनी डॉ. बाबासाहेबांच्या विचारांना नाकारल्याचा परिणाम आहे. हे सत्य आहे पण हे स्वीकारण्यास महार/बौध्द सोडून इतर अनुसूचित जातींची मंडळी तयार नाही. म्हणून त्या मंडळीने अनुसूचित जातीचे उपवर्गीकरण करवे हा मुद्दा लावून धरला आहे. पण उपवर्गीकरणानंतरही त्यांच्यात सामाजिक, आर्थिक, राजकीय बदलाव वा विकास होणार नाही असे माझे ठाम मत आहे. केवळ अनुसूचित जातीचे उपवर्गीकरण अनुसूचित जातीच्या अंतर्गत जाती-जाती मध्ये भांडण लावणे, संभ्रम निर्माण करण्याचा कुटील डाव आहे. कोणत्याही प्रकारचा सामाजिक, आर्थिक, राजकीय प्रगती वा विकास हा विषयक विचाराणे व आचरणाने प्रभावित वर्तनातून होतो. जातीचे वर्गीकरण करणे हा त्यावरील उपाय निश्चित नाही. दुखणे वेगळे आणि उपचार वेगळे हेच अनुसूचित जातीच्या उपवर्गीकरण बाबत म्हणता येईल.

- योगीराज इंगोले

उपवर्गीकरणात अल्पसंख्यांक जातींचे आरक्षण संपणार महाराष्ट्र राज्यात अनुसूचित जातीमध्ये 59 जातीचा समावेश असून लोकसंख्या क्षमतेच्या दृष्टीने असमान आहेत. 2011 च्या जनगणनेनुसार महाराष्ट्र राज्यात धर्मांतरित बौद्धांची लोकसंख्या 65,31,200, महार जाती 80,06,060, मांजाती 24,88,531 चांभार जाती 14,11,072 व उर्वरित 56 जातींची एकूण लोकसंख्या 13,70,235 एवढी आहे. भारताच्या विविध राज्यात उपवर्गीकरणाचा इतिहास असे स्पष्ट करतो की जिसकी जितनी संख्या भारी उसकी उतनी भागीदारी या न्याय निर्णयानुसार अनुसूचित जातीला प्राप्त 13 टक्के आरक्षणाचे उपवर्गीकरण केल्यास आरक्षणाचा मोठा वाटा संख्येने जास्त असलेल्या धर्मांतरित बौद्ध महार मांग व चांभार या जातींना जाणार व संख्येने अल्प असलेल्या उर्वरित 56 जातींना एकूण आरक्षणाच्या एक टक्के वाटा मिळणार तेव्हा भंगी, बसोर, होलार, खाटीक या जातींवर उर्वरित सर्व जातींचे आरक्षण अल्पसंख्यांक असल्यामुळे संपणार आज एक संघ असल्यामुळे 13 टक्के आरक्षणाचा फायदा प्रत्येक जातीला मिळू शकतो. उपवर्गीकरणानंतर तो मिळणार नाही. महाराष्ट्र शासनाद्वारे आरक्षणाचे उपवर्गीकरण करताना सर्व जातींना कोणत्या जाती गटात व्हायची न्हावे याचे मत स्वातंत्र्य असल्यास धर्मांतरित बौद्ध किंवा महार या जाती गटासोबत गेले पाहिजे तरच अल्पसंखेते असलेल्या जातीचे अस्तित्व अबाधित राहील. अल्पसंख्यांक जातीला मत स्वातंत्र्य नसल्यास संविधानिक आरक्षणाच्या उपवर्गीकरणाला विरोध केला पाहिजे. अन्यथा आरक्षण हा विषय अल्पसंख्यांक जातींसाठी संपलेला असेल. - प्रवीण मेथ्राम, मो. 9422949638	उपवर्गीकरण म्हणजे राज्याद्वारे जाती-जातीमधले व्देशाची परेणी अनुसूचित जाती मध्ये 59 जाती आहे अनुसूचित जातीच्या संविधानिक आरक्षणाचे उपवर्गीकरण म्हणजे राज्याद्वारे देश निर्माण करण्याचा व भेद निर्माण करण्याचा सरकारचा मा. सर्वोच्च न्यायालयामार्फत केलेला निर्णय होय. अनुसूचित जातीमधील सर्व जाती लोकसंख्या, सामाजिक, आर्थिक, शैक्षणिकदृष्ट्या असमान आहेत त्यांचा फायदा मनवादी लोकांनी उचलून जाती-जातीत भ्रम निर्माण केला की आरक्षणाचा फायदा बौद्ध व महारजातींनी घेतलेला आहे. त्यामुळे त्यांचा शैक्षणिक व नोकऱ्यामध्ये वाटा मोठ्या प्रमाणावर वाढलेला आहे. व तुमच्या आरक्षणाचा लाभ सुद्धा त्यांनीच घेतलेला आहे या चुकीच्या व भ्रमक आधारवर काही जातींनी एक संघ आरक्षणाचे उपवर्गीकरण करण्याची मागणी शासनाकडे केलेली आहे. सर्वोच्च न्यायालयान्या निर्णयानुसार अनुसूचित जातीचा एक संघ आरक्षणाचे उपवर्गीकरण केल्यास वर्णव्यवस्थेचा प्रचंड आघात सोसलेल्या, अन्याय अत्याचाराविरुद्ध एकसारखा संघर्ष केलेल्या जाती-जातीमध्ये आपसात भेद व द्वेष निर्माण होईल आरक्षणाच्या अंमलबजावणी करिता भांडणाऱ्या जाती उपवर्गीकरण एकमेकांशी भांडतील त्यामुळे महाराष्ट्र शासनाने उपवर्गीकरण न करता मागे राहिलेल्या जातींच्या विकासाची धारेण राबविले पाहिजे म्हणजे त्या जाती आरक्षणाचा लाभ घेण्याकरिता संक्षम होतील. परंतु या जातींचे उपवर्गीकरण केल्यास प्रत्येक जात दुसऱ्या जातीची शत्रू होऊन आपसात द्वेष, ठेवा व मस्त परण्याचे कार्य शासनाद्वारे होईल. - देवेंद्र यावले, मो. 9730196927	राज्याद्वारे, उपवर्गीकरणात अनुसूचित जातीला सामाजिक न्यायाची अपेक्षा दिनांक 1 ऑगस्ट 2024 रोजी मा. सर्वोच्च न्यायालयाने दिवेंद्र सिंह विरुद्ध पंजाब राज्य या याचिकेत अनुसूचित जाती, अनुसूचित जमातीच्या एकसंध उपवर्गीकरण आरक्षणाचे राज्य करू उपवर्गीकरण शकते असा निर्णय दिलेला आहे. मा. सर्वोच्च न्यायालयाच्या मुख्य न्यायाधीशांच्या निर्णयात असे स्पष्ट केले आहे की, 'उपवर्गीकरणसह कोणत्याही प्रकारच्या होकारार्थी कृतीचे उद्दिष्ट मागासवर्गीयांसाठी मौलिक समानता प्रदान करणे हा आहे.' या निर्णयानुसार महाराष्ट्र शासनाद्वारे अनुसूचित जातीच्या संविधानिक आरक्षण उपवर्गीकरण प्रक्रिया सुरू आहे. अनुसूचित जातीमध्ये 59 जाती असून लोकसंख्या सामर्थ्याने असमान आहेत तसेच सामाजिक सांस्कृतिक, आर्थिक, शैक्षणिक, धार्मिक व राजकीय दृष्टीने सुद्धा असमान आहेत यात शंका नाही. तरीसुद्धा सर्व जाती ह्या एकजिनसी असल्यामुळे संविधानात त्यांच्याकरिता एक अनुसूची (शेड्यूल) बनवून 13 टक्के एकसंध आरक्षणाचे प्रयोजन केलेले आहे. सर्वोच्च न्यायालयाच्या निर्देशानुसार महाराष्ट्र शासनाद्वारे अनुसूचित जातीच्या एकसंध 13 टक्के आरक्षणाचे अ, ब, क, ड याप्रमाणे उपवर्गीकरण करणार आहे त्यामुळे राज्याद्वारे कोणत्याही जातीवर अन्याय न करता अनुसूचित जातीमधील 59 जाती गटांना त्यांच्या संख्या सामर्थ्यानुसार अ, ब, क, ड याप्रमाणे उपवर्गीकरण केल्यास न्यायाची प्रस्थापना होते. परंतु अनुसूचित जातीचा महाराष्ट्र राज्यात सेवा क्षेत्रातील एक टक्के व आर्थिक क्षेत्रातील तीन टक्के पेक्षा अनुसंघाचे प्रमाण आहे त्यामुळे राज्याद्वारे उपवर्गीकरण करताना अनुसूचित जातीला प्राप्त 13 टक्के आरक्षणापेवजी 15 टक्के आरक्षणाचे प्रयोजन करून उपवर्गीकरण केल्यास सामाजिक न्यायाची प्रस्थापना होईल. अन्यथा अनुसूचित जातीमधील काही जातींचा विकास झाला या चुकीच्या धारणेवर त्यांचा वाटा कमी करून वेगवेगळ्या जाती गटात उपवर्गीकरण केल्यास हा एकसंध जातीवर शासनाद्वारे लाभलेला निर्णय असेल. - वैशाली खांडेकर, मो. 7350074139	उपवर्गीकरण जाती व्यवस्था मजबूत करण्याचे षडयंत्र दिनांक एक ऑगस्ट 2024 रोजी माननीय सर्वोच्च न्यायालयाने दिलेल्या निर्णयानुसार महाराष्ट्र राज्यात अनुसूचित जातीच्या आरक्षणाच्या उपवर्गीकरणाची प्रक्रिया चालू आहे. भारतात इंग्रजांनी 1931 च्या जनगणनेने अनुसूच्यांना प्रथम सूचीबद्ध केले असून अनुसूचित जाती ही संज्ञा प्रथम सायमन कमिशन ने तयार केली. 1935 च्या कायद्यातील ऑर्डर इन काँसिल या भागाला ती जोडलेली आहे. त्यानंतर प्रदेशात झालेल्या प्रादेशिक बदलानुसार अनुसूचित जातीच्या यादीमध्ये बदल होऊन आज अनुसूचित जातीमध्ये 59 जातीचा समावेश आहे. हिंदू समाज व्यवस्थेने अनुसूश्य ठरविलेल्या जातींचे अन्याय अत्याचारापासून संरक्षण करण्याकरिता आणि संघर्षी समानता देऊन राष्ट्रीय विकासात प्रतिनिधित्व निर्माण करण्याकरिता अनुसूचित जातीची एक अनुसूची (शेड्यूल) बनवून त्यांच्या करिता आरक्षणाचे प्रयोजन करण्यात आले. महाराष्ट्र राज्यात अनुसूचित मध्ये एकूण 59 जातीचा समावेश आहे त्यापैकी कोणत्याही जातीला स्वतंत्र आरक्षण नाही तर त्या अनुसूची मध्ये समाविष्ट असलेल्या जातीला आरक्षण आहे. आरक्षणाच्या उपवर्गीकरणानंतर अनुसूचित जाती मधील जातींचे गट हे आरक्षणाचे हक्कदार बनतील जसे की महार जाती गट, मांग जाती गट, चांभार जाती गट, भंगी जाती गट उपवर्गीकरणाचे असे अनेक जाती गट प्रबळ होतील. मा. सर्वोच्च न्यायालयाने दिशा निर्देश असले तरी राज्याकडे सर्व समस्यांवर उपाय शोधणारे तज्ञ असतात उपवर्गीकरण न करता विकासात मागे राहिलेल्या जातींच्या विकासाकरिता राजाने वेगवेगळ्या योजना राबवून त्यांचा विकास केला पाहिजे. उपवर्गीकरणाद्वारे विकास करण्याचे भासवून जाती मजबूत करण्याचे कटकारस्थान, षडयंत्र राज्याद्वारे राबविले जात आहे हे सर्व जातींनी समजून घेतले पाहिजे. - गोपिका खोब्रागडे	अनुसूचित जातीचे उपवर्गीकरण हजारो वर्षांपासून या जातींना असुश्य म्हणून गणल्या गेले. असुश्य ही जात हिंदू धर्माचा घटक असूनही त्यांना हिंदू धर्माच्या जाचक नियमांमु
---	---	--	---	--

अभिकद त्यांच्या विरोधात जातात. परंतु शेवटी विजय
राश्रवत या पहिले असते त्यांनी सदैव जोडणाऱ्या
वेचारांसोबत राहिले पाहिले. जोडणाऱ्या लोकांना
हलक्याय केले पाहिले. भावाना गंतुला सदैव
जोडणाऱ्याची भाषा करणाऱ्या अंगुली बुडवून डाकू
जोडणाऱ्याचे महत्व लक्षात आणून देऊन त्याचे विचार
परिवर्तन केले होते. म्हणूनच मराठा सेवा संघ ही संघटना
जोडणाऱ्या विचारांची भाषा करत. माणसापासून
जोडणाऱ्या जोडणाऱ्या प्रयत्न करत. 35 वर्षांपासून
संघटनेचा या देशातील विविध जाती समूह व धर्माच्या
लोकांना संघटित व एकत्रित करून देरहाताच्या
कल्याणकरांच्या राज्याच्या सत्यनेसादी लोकांना
संबोधन करीत आहे. वेळेवेळी विविध उपक्रम
कार्यक्रम, प्रबोधन, परिसंवाद, अटोलेन, मोचे व
विविध विषयांवर यात्रा आयोजित करून समस्त
बहुजन समाजाला एका मातंग गुंफण्याचा प्रयत्न करीत
समस्त. मित्रांनो, यश किंवा अपयश याचा अजिबाद
विचार न करता आपण फक्त आणि फक्त चालत राहिले
होव्हा. आपण जोडणाऱ्या दिंडीचे वास्तवी झालो पाहिले
नववी एकाचीच विण ! तेथे कैसे भिन्नाभिन्न !! या जगदु
तुमच्या जोडणाऱ्या जोडणाऱ्या विचारातून समस्त
मानवजातीमध्ये एकात्मता व सर्वधर्मसमभाव निर्माण
जाला पाहिले या उदात्त हेतूने मराठा सेवा संघ ही चळवळ
निर्माण पुरुष अंड. पुरुषोत्तम खेडकर यांच्या मार्गशंका
5 वर्षांपासून माणसाला माणसाची जोडणाऱ्या विषय
माणसातून आहे. याच पाणधुपीवर मराठा सेवा संघ
माणूस जोडणारी ही जिजाऊ रथयात्रा 18 मार्च ते 1 मे
काळावधीपर्यंत सार्वत्रिक खेडकर यांच्या नेतृत्वात संपूर्ण
महाराष्ट्रात काढलेली आहे. एक उदात्त हेतू व राश्रवित
प्रायोजन घेऊन या जिजाऊ रथयात्रेचे आयोजन, नियोजन
प्रयोजन आहे. त्यामुळे समस्त बहुजन समाजातून
वर्तवक विचार करून या रथयात्रेच्या संदर्भात माहित
आपण घ्यावी, आपले मत्परदर्शन करावे व आपणास या
यथार्थ्याच्या बाबतीत जे चांगले, वाईट, सकारात्मक
कारात्मक, उणीवा, दोष दिसतील ते खुल्या मनाने
बराबर स्पष्टणे व्यक्त करावे अशी आम्ही आपणास
वर्तनी करीत आहोत....